

Dä well mä spelle.

Me triff jò döck net ohne Ironk
Persuune drusse met ene Honk.
Dat kött, me ahnt et at, dovan,
dat su völl hü e Huusdier han.
Se jont däs wäje op de Strooß,
weil och e Höngsche at ens moß,
weil nämlisch die Verdauung dat
van Zik ze Zik halt nüdisch maat.

Nu eß spaziere jonn mem Honk
fü Mensch on Dier bestemmp jesonk,
och kott mä om dr Block eröm,
wò keen Latäere stont on Bööm.
Ene Honk soll, mih nauch wie dr Mann,
jò reejelmääßisch Usloof han.
Me kann dann flöck jonn of jemääschlich,
op jede Fall blief me bewäeschlich.

Wänn Mensche, die sisch flüschlich kenne
sisch morjens met hön Hong bejääne,
blieve die och bejm Jassi jonn
jewöhnlich ongewäes ens stonn
on ongehalde lebhauff emme
sisch övve su konträre Theme
wie Dörpskall, Politik on Hong
on övve-r-et Wäe, je noo Säsong ¹.
Die Möppe dont em Wesentliche
van alle Siede sisch berüshe.

Su triff op Strooße me on Jasse
dann Hong van janze verschieide Rasse,
ene kleene Fiffi ode ävve
ene zäntnerschwore jruesse Kläffer.
He lööf ene Daggel met kromm Been,
dò eß ene Schöferhonk ze senn,
de ahl Frau Schmitz met höre Spitz,
dä emme duresch de Jäjend flitz.
Dò kött ene Pinscher aanjehopps,
he eß et ene decke Mops.

¹ Saison

Jedauch eß net ze övvesenn
em Jruëße Janze alljemeen,
dat männësche Köter janz jeweiß
en Promenademischung eß.

Dø krit me Exempla ze senn
met hange Uëre ¹, met kromm Been.
Hong, die sisch op Kommando sätze,
on su-n met lang on kotte Stätze.
On schlanke, wibbelije, nätte,
och mööde, dröemelije ², fätte.

Me ställt a jriëmeles ³ at ens faß,
dat Mensch on Möpp zesaamepaß.
Et schenk eşu, als hödde die
desälëve Physiognomie.

Die Aat ze kicke hät sisch sesche
bej dänne allmählich aajejlesche.
Dä Usdrock em Jesiët wid ähnlisch,
dat eß e beßje onjewöhnlisch.
Natürlisch kamme troztdäm beede
met eene Bleck joot ongescheede.

Me weeiß jø, dat janz instinktiv
ene Honk an Bööm et Beensche hif.
On och ene Latärepøhl ⁴
däm pinkele de Möppe vøll.
Och blief ene Honk bejm Jassi jøn
us e Bedürfnis plötzlisch stønn,
fü ömstandshalëve suzesaare
e *jrottere* Jeschäff ze maache.
Dann soll däm, der dä Honk usführt,
jelööfisch sen, wat sisch jehüët:
die Köttele dønoø dauch ävve
ze krijje on se opzehävve,
on net op Troddewaas ⁵ on Stroøße
se eefach achlos lijje løsse.
Døfür hät emme me zwei, drej
kleen Plastikbühlschere døbej,
fü bej Bedarf die Köttele
dømet dann opzeböttele.

¹ mit hängenden Ohren ² träge ³ schmunzelnd ⁴ Laternen-
pfahl ⁵ Bürgersteig, Trottoir

En su-e Säcksche wid dä Kack
fü metzenämme enjepack.
Ansonste, dat eß afzesenn,
tret eene en dä Hoof ɛren,
natürlisch onafsischlich on
hät dann dä Schießdräck a de Schohn.

Wänn Möppe et ens fäedisich brenge,
Passante plötzlisch aanzespreng
dann hant su-n Mensche eefach Scheß,
och wänn dä Möpp janj harmlos eß.
Wie dä at a de Hongsleng treck
met Ajrässivität em Bleck!
De Zäng flätsch, wänn-e vür disch steet.
Däm trout me wahl et beißte net!
Hät dä, wänn-e us Leibeskräff
an eenem Stöck beständisch kläff,
hü ledischlich ene schläete Daach?
Of eß dat en Karaktersaach?

Löß jō de Fengere dōvan
on pack ɛsu-e Dier net aan!
Dänn of dä Honk, dä disch ömkreeß,
en Wirklichkeet *net* bessisch eß
on disch dauch övvehaup nüüß deet,
dat weeßte vürher jō nauch net.
Et jit jō Hong, die bälle bluuß,
die senn mä su jefielisch us.

Fü dä Passant eß dat jetz blöd.
Dä weeß va luuter Bammel net,
wie ene Honk, dä kick on bällt,
främm Lü schönövve sisich verhellet.
Mięsch eß die ięschte Reakzjuun
dōdrop van die Bejleitpersuun
dann mä dä Satz, dä orjinälle:
»Dä deet Üsch nüüß, dä well mä spelle!«